

HỒI THỨ BA MƯỜI ÂM DƯƠNG MA ẢNH

Chỉ trong nháy mắt Thúy Thúy đã uống cạn hết chén rượu của Thúc Độ, rồi cười vẻ kiêu ngạo hỏi lại Thúc Độ rằng.

-Bạn già họ Dương, Thúy Thúy tự tin môn Thần Long Hấp Thủy này khá đẹp mắt, nếu bạn có thể làm được như vậy thì Thúy Thúy này sẽ nói ngay cho bạn biết Độc Cô Sách hiện giờ đang đi về phía nào ngay.

Thúc Độ thấy Thúy Thúy diễn pho "Thần Long Hấp Thủy" ấy mới biết công lực của Thúy Thúy quả thực rất cao siêu, không kém công lực của mình là bao. Nên y cũng ngấm ngầm vận chân khí mà lớn tiếng đáp:

-Điền cô nương đã nói như vậy. Thúc Độ mỗi cũng đành gắng hết sức bắt chước cô nương một phen.

Y vừa nói xong mắt nhìn vào chén rượu của Thúy Thúy, rượu trong chén của nàng đã bỗng hoá thành hai vòi rượu tia thẳng lên trên cao.

Nàng chờ Thúc Độ uống xong chỗ rượu đó mới tùm tùm cười và khen ngợi rằng:

-Lưỡng Nghi Chân Khí của bạn già họ Dương quả thực cao minh, chỉ noị pho Song Long Hấp Thủy này của bạn, cũng đủ làm cho Thúy Thúy thấy gừng càng già càng cay, hổ già vẫn oai phong như thường. Như vậy bạn có thể kiếm Độc Cô Sách được đấy.

Thúc Độ nghe Thúy Thúy khen "Lưỡng Nghi Chân Khí" của mình, có vẻ đắc trí mỉm cười đáp:

-Điền cô nương, Thúc Độ này rất may mắn đã thông qua được cuộc khảo thí này. Vậy bây giờ cô nương mau nói cho Dương mỗi biết Độc Cô Sách ở đâu đi?

Thúy Thúy lại vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Bạn già họ Dương có ngại đi xa không?

Thúc Độ nhanh nhẩu đáp:

-Tuy mỗi không dám quá tự phụ, nhưng thực sự mỗi coi ngàn dặm chỉ gần như người thường đi trăm trượng thôi.

Thúy Thúy nghe nói gật đầu lia lịa, cười ỡng ẹo nói tiếp:

-Như vậy thì hay lắm, vì Độc Cô Sách không có chỗ ở nhất định nay đây mai đó, nếu bạn họ Dương muốn tìm kiếm y, thì có lẽ phải đi khắp chân trời góc biển mới thấy được.

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Y lên trời mỗi đuổi theo lên tận điện Linh Tiêu, mà y xuống bể mỗi cũng theo xuống tận Thủy tinh cung.

Thúy Thúy thất cười nói tiếp:

-Bạn đã coi Độc Cô Sách như kẻ đại thù như vậy, thì hãy nghe Thúy Thúy đọc bài thơ này cho bạn nghe trước.

Thúc Độ gượng cười đáp:

-Điền cô nương, Dương mỗ không muốn nghe thơ của cô nương mà chỉ muốn cô nương cho biết ngay hiện giờ Độc Cô Sách ở đâu thôi.

Thúy Thúy lại cười vẻ rất lẳng lơ nói tiếp:

-Tính nết của Độc Cô Sách rất kỳ quái, không khác gì những cánh bèo, phiêu bạt tới đâu đậu tới đó. Bài thơ này trong đó có chỉ chỗ đi của y, chả lẽ bạn lại không muốn nghe hay sao?

Thúc Độ vội đỡ lời:

-Thế xin cô nương mau đọc cho Dương mỗ này nghe đi?

Thúy Thúy đã đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái rất tình tứ, rồi thủng thẳng ngâm rằng:

-Hạ Nhật trường cư Thổ Lỗ Phồn

Thu Lai ái xuất Ngọc Môn Quan

Nghiêm Đông Đại Tuyết Sơn trung trú.

Tam xuân hoa phát hí nhân gian.

Tạm dịch:

Thổ Lỗ Phồn sống qua tháng hạ,

Thu tới rồi ra ải Ngọc Môn,

Đông về ở Đại Tuyết Sơn,

Hoa xuân phới phới vui chân phố phường.

Bốn câu thơ của nàng ta làm cho Độc Cô Sách không sao nhịn được, suýt tí nữa thì bật cười thành tiếng, chàng phải vội nâng chén rượu lên uống, để che lấp thái độ tức cười ấy của mình.

Còn Thúc Độ thì cau mày lại nói:

-Độc Cô Sách quả thực là quái nhân, mùa hè thì đi Thổ Lỗ Phồn (một nơi có sa mạc nóng hổi nhất) để ở, mùa đông lại lên núi Đại Tuyết mà trú chân...

Thúy Thúy lại vừa cười vừa đỡ lời:

-Người trong võ lâm vẫn thường nói: "Đông luyện tam cửu Hạ luyện tam phục", nếu mùa Hè nóng nực mặc áo lông cũng không đổ mồ hôi, mùa Đông giá lạnh chỉ mặc có một cái áo mỏng dính cũng không thấy rét, thì nội công mới gọi là luyện tới mức có hoả hầu tương đương. Người nhà nghề chỉ nhìn thoáng qua một cái, là biết ngay được tài ba của đối phương như thế nào. Bạn già là một tay nhà nghề cao minh, thì nên nghe lời của Thúy Thúy này, mùa hè thì đi Thổ Lỗ Phồn, mùa đông lên núi Đại Tuyết mà tìm kiếm Độc Cô Sách. Nhưng Thúy Thúy cũng xin nhắc nhở

bạn một điều là Độc Cô Sách, mùa hè dám đi ở Thổ Lỗ Phồn, mùa đông dám lên núi Đại Tuyết, như vậy đủ thấy nội công của y không phải là tầm thường.

Nghe thấy Thúy Thúy nói như vậy mặt lộ sát khí lên ngay, Thúc Độ đáp:

-Mỗ cũng biết tiểu bối Độc Cô Sách ấy phải võ nghệ khá cao siêu, bằng không y giết sao nổi con gái của mỗ.

Diệu Liên liền xen lời hỏi:

-Có phải lệnh ái đi một mình, mà bị Độc Cô Sách giết hại không?

Thúc Độ lắc đầu đáp:

-Nó đi với chồng nó là Lâm Thanh Kiệt.

Diệu Liên mỉm cười hỏi tiếp:

-Thế sao lệnh tế lại không đi cùng với Dương huynh để cùng tìm kiếm Độc Cô Sách trả thù?

Thúc Độ thở dài một tiếng rồi đáp:

-Nội tử Sở Lục Châu vì quá thương con gái cứng, hay tin ấy đau lòng khôn tả, rồi bỗng nổi khùng ra tay đánh chết Lâm Thanh Kiệt ngay, có lẽ lúc ấy nội tử đã mê man không hay biết gì cả? Thúy Thúy lại còn tuổi đầu lên đồng lửa, đứng cạnh xen lời nói:

-Vợ cứng đầu năng, con gái cứng bị chết một cách rất thảm không con rể yêu bị diệt vong. Thù này không trả thì nguôi hận sao được? Thảo nào bạn già họ Dương không quản ngại đi khắp chân trời góc biển mà phải tìm cho ra tung tích của Độc Cô Sách mới thôi.

Dương Thúc Độ nghiêng răng mỉm môi đáp:

-Điền cô nương nói rất đúng, phen này dù có đi mòn giày sắt, Thúc Độ cũng không nản trí. Cám ơn cô nương đã chỉ điểm cho Dương Mỗ như vậy, mỗ phải cáo từ ngay đây.

-Độc Cô Sách đã thích mùa thu ra ngoài Ngọc Môn Quan thì phen này mỗ thế nào cũng phải đi bãi sa mạc ở phía Tây Bắc của tỉnh Tân Cương một phen.

Thúy Thúy lại nói tiếp:

-Bạn già họ Dương làm như vậy rất phải, vì nếu không nhân mùa thu mùa đông này đi ra ngoài Ngọc Môn quan với Đại Tuyết Sơn để tìm kiếm y mà chờ đến tam xuân hoa nở, khi y về nhân gian du hí, thì lúc ấy thực không biết đi đâu mà tìm kiếm thấy y nữa.

Thúc Độ nghe nói liền chấp tay chào, rồi phất áo bào một cái đã hoá thành một bóng đổ nhanh như điện chớp lướt ra khỏi Đơn Quế giáp ngay.

Thúy Thúy đưa mắt nhìn theo, chờ tên ma đầu cái thế ấy mất dạng rồi, nàng quay mặt lại nhìn Độc Cô Sách cười tươi như hoa nở.

Diệu Liên cau mày nói:

-Thúy muội, ngu tử cũng biết lời nói của hiền muội là giả dối mà lão ma đầu phen này đã bị mắc hãm hiền muội một phen thực đau đớn.

Thúy Thúy cười khẩy đáp:

-Ai bảo y cậy mình già nua làm bộ làm tịch không coi ai vào đâu hết, thì tất nhiên phải để cho y bị mắc hãm một phen nên thân. Trước mặt có Phật không vái, mà lại phải đi xa ngàn dặm ra tận Ngọc Môn quan, như vậy đại tử bảo tiểu muội không tức cười đến nghệt thở sao được?

Diệu Liên kêu "ồ" một tiếng, đưa mắt nhìn Độc Cô Sách, rồi ngạc nhiên hỏi Thúy Thúy tiếp:

-Thúy muội nói như vậy, chả lẽ lão đệ này không phải là Mộ Dung Bích gì hết, mà lại là Độc Cô Sách mà Tam Liệt Dương Ma đang tìm kiếm đấy à?

Đàn bà con gái đa số hay ghen tuông, nhất là đối với người tình yêu quý thì không bao giờ chịu để cho người khác được chia sẻ tình yêu của mình, Thúy Thúy hồi nãy có nói định giới thiệu Độc Cô Sách cho Tân Diệu Liên, đó chỉ là nói lấy lòng đãi môi đấy thôi, chứ bao giờ người yêu đã ngồi cạnh, thì nào nàng chịu tuân theo lời hứa trước? Vì thế mà nàng rất hối hận hồi nãy đã trót lỡ lời. Đồng thời nàng lại cố nghĩ cách cứu vãn, nàng liền vừa cười vừa đỡ lời:

-Đại tử chỉ đoán sai có một chữ thôi, chàng là Độc Cô Kiên, còn Độc Cô Sách chính là anh của chàng, hai người cũng cao lớn và anh tuấn như nhau, mặt mũi cũng giống hệt như đúc vậy.

Độc Cô Sách nghe thấy Thúy Thúy nói như thế, biết ngay dụng ý của nàng liền, chàng nghĩ bụng:

"Chỉ đối phó một mình Lục Y U Linh vẫn dễ hơn đối phó thêm cả Thiên Hương La Sát một lúc".

Cho nên, chàng mới làm thinh và mặc nhận là Độc Cô Kiên và cũng không chịu nói rõ là Độc Cô Sách.

Diệu Liên không ngờ bên trong lại có nhiều khúc tiết như thế. Y thị trông thấy Độc Cô Kiên đẹp trai như vậy đã ái mộ rồi, và y thị nghe thấy Thúy Thúy nói Độc Cô Sách đẹp trai như Độc Cô Kiên, khiến y thị chỉ mong Độc Cô Sách có mặt ngay tại đây để mình được hứ hí tức thì có phải là sung sướng biết bao nhiêu không?

Mặt lộ vẻ cười rất huyền bí, Thúy Thúy hỏi Diệu Liên tiếp:

-Đại tử có biết tiểu muội định biểu đại tử một môn lễ vật rất hãn hữu không?

Diệu Liên ngơ ngác cứ ngẩn người ra nhìn Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Trước khi đại tử chưa được Độc Cô Sách, người mà tiểu muội định giới thiệu cho đại tử, đó là lão ma đầu đây những xương khi nãy, chắc thế nào cũng thú vị hơn các phàm phu tục tử nhiều.

Diệu Liên thất cười đáp:

-Thúy muội nói như thế là có ý nghĩa gì? Thúc Độ chả đi Ngọc Môn quan rồi là gì?

Thúy Thúy cười khanh khách, có vẻ đắc trí đáp:

-Ngọc Môn quan ở ngoài sa mạc sung sướng sao bằng Ngọc Môn quan của đại tỳ cơ chứ? Tiểu muội dám chắc không đầy nửa giờ nữa Dương Thúc Độ thế nào cũng quay trở lại Đơn Quế giáp cam làm hung thần cho Thiên Hương La Sát chứ không sai.

Diệu Liên nghe thấy Thúy Thúy nói như vậy biết bên trong thế nào cũng có ẩn ý gì nên y thị cau mày lại suy nghĩ.

Độc Cô Sách cũng hoài nghi, không biết Thúy Thúy nói như thế để làm gì? Dù sao Diệu Liên cũng là người lão luyện hơn, nên y thị chỉ hơi suy tính một chút đã vỡ nhẽ ngay liền hỏi lại Thúy Thúy rằng:

-Thúy muội, ngu tỳ đã hiểu rồi. Có phải lợi dụng lúc tỳ thí nội công hút rượu, khiến Thúc Độ đã trúng phải mưu kế của hiền muội rồi không?

Thúy Thúy gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Đại tỳ đoán đúng đấy, tiểu muội đã ngấm ngấm bỏ một viên La Hán đông tâm hoàn vào trong rượu. Thúc Độ không để ý đã hút thuốc đó vào bụng, chỉ một lát nữa sức thuốc đi đến trái tim là y phải quay về Đơn Quế giáp yêu cầu Thiên Hương La Sát mở lòng từ bố thí Dương Chi Cam Lộ chứ không sai.

Diệu Liên nghe nói kêu "ủa" một tiếng rồi cau mày lại nói tiếp:

-Thúy muội làm việc này kể cũng tai quái thật, nhưng không được thích đáng lắm.

Thúy Thúy vội hỏi lại:

-Sao đại tỳ lại bảo không thích đáng? Chả lẽ đại tỳ hiền Dương Thúc Độ chỉ có một bộ xương bọc một bộ da nên đại tỳ không ưa thích phải không?

Diệu Liên mặt đỏ bừng lắc đầu không trả lời. Thúy Thúy đảo ngược đôi người một vòng, bật cười hỏi tiếp:

-Tiểu muội biết rồi, có phải đại tỳ sợ Sở Lục Châu biết chuyện nổi ghen sẽ tới Đơn Quế giáp này vấn tội phải không?

Dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, Diệu Liên đáp:

-Thúy muội đừng coi thường ngu tỳ. Dù Thiên Hương La Sát này hèn đến đâu cũng chưa đến nỗi phải sợ hãi Thất Nhu Âm Ma.

Thúy Thúy mỉm cười hỏi tiếp:

-Đại tỳ đã không sợ Âm Ma đánh ghen, nhưng lại cảm thấy dù sao Dương ma cũng khác phạm phu tục tử nhiều. Như vậy việc làm này của tiểu muội cũng có thể so sánh với cổ nhân được chứ?

-Thúy muội bảo thủ đoạn này của hiền muội còn có thể so sánh với cổ nhân ư?

-Phải, tiểu muội đã làm mai bằng chén rượu ngon khiến Dương Ma phải bái phục Ngọc Quan, như vậy có kém gì Hồng Lương xưa kia.

Diệu Liên vẫn gượng cười, lắc đầu không nói năng gì hết.

Quả nhiên lúc ấy bên ngoài Đơn Quế giáp đã có tiếng tà áo bay phát phơ trước gió, hình như có võ lâm cao thủ đang ở xa phi ngựa tới.

Thúy Thúy giơ tay lên chỉ ra ngoài giáp khẩu, mỉm cười nói tiếp:

-Đại tỷ có nghe thấy không? Bộ xương tủy già nhưng vẫn còn thú vị đã tới...

Nàng chưa nói dứt thì Dương Ma đã quay trở lại đúng như ước đoán của nàng, quả thật không sai chút nào.

Hồi này Thúc Độ hiện thân vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng, nhưng lần này thì mặt của y lại đỏ bừng, hai mắt ra hai luồng dục hoả.

Độc Cô Sách thấy thế kinh hãi thâm và nghĩ bụng:

"Sức thuốc của La Hán Tâm Hoàn lợi hại thật. Dương Thúc Độ người có nội công thâm hậu đến như thế, có thể nói là sắp luyện tới mức thượng thừa rồi, mà y vẫn không thấy sao kháng cự được. Nhờ Thúy Thúy cũng lẳng lẳng cho ta uống một viên, thì thế nào ta cũng không tránh khỏi tái diễn đêm ác mộng hoang đường ở Tây Thi cốc chứ chẳng sai? Nếu phen này mà ta còn tái diễn giấc mơ ấy nữa, thì có lẽ ta sẽ bị trầm luân bể dục mãi mãi".

Chàng càng nghĩ càng hãi sợ thì Thúy Thúy đã cất tiếng cười lạnh lạnh nói với Diệu Liên tiếp:

-Đại tỷ, bạn già họ Dương đã trở lại, chắc thế nào cũng có đại sự bí mật gì muốn thương lượng với đại tỷ. Tiểu muội với Mộ Dung Bích huynh hãy tạm cáo biệt một hai ngày nữa, chúng tôi sẽ trở lại, xin chị ban cho chén rượu mừng.

Diệu Liên rất ngỡ ngàng, cau mày lại vừa cười vừa kêu gọi:

-Thúy muội...

Nhưng Thúy Thúy không trả lời, cứ kéo tay Độc Cô Sách, đưa mắt nguýt y thì một cái, rồi thủng thẳng đi luôn.

Đã ra khỏi Đơn Quế giáp tất nhiên Độc Cô Sách đã thoát thân hơn nhiều. Tuy sợ Thúy Thúy như rấn rết, nhưng chàng không muốn bỏ lỡ dịp may này để hỏi cho ra câu chuyện mình vẫn hoài nghi bấy lâu nay, nên trong khi vừa đi chàng vừa nghĩ bụng:

"Một đấu với một ta chẳng hãi sợ gì Thúy Thúy cả, nhưng cần phải đề phòng La Hán Đẳng Tâm Hoàn của nàng".

Độc Cô Sách là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ rờ suy nghĩ một chút đã biết ngay tình yêu của nam nữ càng tự nhiên càng thích thú, quý hồ mình cứ làm ra vẻ rất yêu nàng thì không khi nào nàng lại dùng thứ thuốc mê thần đó để cho ta uống để mất hết thú vị tự nhiên đi. Chờ tới khi nào ta hỏi rõ chuyện kia rồi thì ta sẽ kiếm

cách thoát thân mà cao bay xa chạy. Như vậy Thúy Thúy còn biết đi đâu mà tìm kiếm nữa?

Lúc ấy Độc Cô Sách chỉ muốn biết rõ câu chuyện ở Tây Thi cốc ngày nọ, người đã giao hợp với mình là ai thôi, chứ chàng không định tâm diệt trừ Thúy Thúy.

Vì Độc Cô Sách đã biết khi ở núi Mã Tích Thúy Thúy đã kết thâm thù với Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương rồi hiện giờ nàng ta đang đi khắp nơi rủ người để báo thù, cho nên chàng mới phải để cho nàng sống mà lợi dụng nàng với các đồng bọn tiêu diệt một phần thực lực của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Vì chàng đã có mưu kế đó nên trong khi hai người đi đường, tay dắt tay, làm vẻ rất âu yếm. Lúc ấy đi tới lưng một khoản núi nhỏ, nơi đó bị băng phủ cao hàng trăm trượng trông như một giải băng ở trên không đổ xuống và sương mù bốc lên như khói. Độc Cô Sách sực nghĩ ra một kế liền mỉm cười hỏi Thúy Thúy rằng:

Thúy đại tỷ, nơi đây cảnh sắc tuyệt đẹp chúng ta hãy ngồi nghỉ chân giây lát, chẳng hay đại tỷ có bằng lòng không?

Thúy Thúy thấy chàng gọi mình là Thúy đại tỷ, người mềm nhũn ngay, đưa mắt liếc chàng một cái rất tình tứ, rồi vừa cười vừa nói:

-Sách đệ, chúng ta đã đi khắp danh sơn của thiên hạ, thác nước đóng băng nhỏ nhỏ này thì đẹp đẽ gì, chi bằng chúng ta kiếm hang động cỏ âu yếm nhau một lúc có hơn không?

Độc Cô Sách sợ Thúy Thúy tìm kiếm hang động sẽ bắt mình âu yếm với nàng nên chàng cố ý đề nghị ngồi nghỉ chân ở chỗ ngoài trời này. Bây giờ chàng nghe Thúy Thúy nói, chàng mới biết mình đoán không sai, nên chàng vội kiếm một tảng đá lớn ở cạnh đó ngồi xuống vừa cười vừa đáp:

-Thúy đại tỷ, chỉ cần đại tỷ không chê bai tiểu đệ, thì chúng ta sẽ kết làm vợ chồng sung sướng với nhau mãi mãi, hà tất phải nóng nảy nhất thời như vậy?

Mấy lời nói đó khiến Thúy Thúy khoái trí vô cùng, và chính nàng cũng muốn thế thật, nên nàng tới cạnh chàng, ngồi xuống và hỏi:

-Ngu tử thấy Sách đệ đối xử với ngu tử rất tốt...

Độc Cô Sách đã quyết tâm muốn lấy lòng Thúy Thúy, nên chàng vội đỡ lời:

-Đại tỷ là người thiên hương quốc sắc, phong hoa tuyết trần, lần trước được đại tỷ yêu đương ở trong Tây Thi cốc, từ đó đến nay, ngày nào mà chẳng nhớ nhung đại tỷ.

Thúy Thúy kêu ối chà một câu, ngấm nhìn Độc Cô Sách một hồi mới nói tiếp:

-Mồm mép của Sách đệ ngọt ngào thực, nhưng ngu tử có mấy lời này muốn hỏi hiền đệ.

-Đại tỷ cứ hỏi đi, chuyện gì tiểu đệ biết thể nào cũng xin trả lời ngay.

Thúy Thúy ngồi xấp lại gần một chút rồi hỏi:

-Hiền đệ bảo thương và nhớ nhưng ngu tử như thế sao ngu tử có viết lại mấy chữ ở Tây Thi cốc, hẹn hiền đệ đến Nguyên Tiêu tới Thái Hồ gặp gỡ nhau, sao không thấy hiền đệ tới phò ước?

Độc Cô Sách thấy mình đang nào cũng đã nói dối rồi thì nói dối luôn một thể, nên chàng giả bộ, lắc đầu thờ dãi đáp:

-Đại tử còn nhẫn tâm trách tiểu đệ như vậy. Vì đêm hôm Nguyên Tiêu đi phò ước với đại tử, suýt tý nữa Độc Cô Sách này bị chôn thân ở trong Thái Hồ.

Thúy Thúy thất kinh, vội hỏi tiếp:

-Cái gì? Hiền đệ có tới Thái hồ đấy à?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Vì quá nhớ đại tử, không đợi chờ đến ngày Nguyên Tiêu, đã vội đi Thái Hồ ngay. Hôm đó mới là ngày hai mươi tháng Chạp, tiểu đệ một mình bơi thuyền trên hồ, xông pha mưa khói và sương mù để tìm kiếm đại tử.

Thúy Thúy nghe tới đó liền nắm lấy tay chàng, mặt lộ vẻ an ủi hỏi tiếp:

-Không ngờ hiền đệ lại si mê như thế! Tội nghiệp thật! Thế sao ngu tử lại không gặp hiền đệ ở trong Thái Hồ?

Độc Cô Sách cau mày lại đáp:

-Sao đại tử chóng quên đến thế? Tiểu đệ đã chẳng nói suýt tý nữa thì bị toi mạng và vùi thân ở dưới Thái Hồ là gì?

Mặt lộ vẻ kinh hãi Thúy Thúy lại hỏi tiếp:

-Hiền đệ nói như vậy, chẳng lẽ hiền đệ gặp kẻ thù địch ở trong hồ chẳng?

Độc Cô Sách gạt đầu đáp:

-Tiểu đệ suốt ngày bơi thuyền đi tìm kiếm đại tử. Ngổ đầu tìm mãi cũng không thấy mỹ nữ đẹp như tiên này. Trái lại, lại tìm thấy một nàng Chi Phấn La Sát.

Thúy Thúy ngạc nhiên hỏi:

-Chi Phấn La Sát là ai thế?

Độc Cô Sách định tâu khiêu khích Thúy Thúy càng thù hằn Hoàn Vũ Cửu Sát thêm, nên chàng không chần chừ chút nào vội đáp ngay:

-Mặt mũi của người đó quái dị lắm, thật là hiếm có trên thế gian này, một nửa mặt nàng ta đầy những vết nhăn, trông như một bà cụ bảy mươi nhưng nửa mặt kia của nàng ta lại đẹp như tiên nữ cả tóc trên đầu cũng thế, một nửa trắng một nửa đen.

Nghe tới đó, Thúy Thúy đã vỡ nhẽ, vội đáp lời:

-Tưởng là ai, ra là y thị. Hiền đệ có biết thị tên là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương người thứ năm của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát không?

Độc Cô Sách gạt đầu đáp:

-Đại tử nói rất đúng Đình Ngọc Sương gặp tiểu đệ, không biết hổ thẹn gì cả, định quyến rũ tiểu đệ giở những trò rất dâm dăng.

Thúy Thúy cả cười đỡ lời:

-Điều này không thể trách y thị được, mà chỉ nên trách hiền đệ tại sao lại có bộ mặt đẹp trai và thân hình vạm vỡ như thế này khiến cả thiên hạ trông thấy phải say mê ngay mới được. Nhưng không biết hiền đệ có nhận lời y thị làm bạn chí thân với Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương không?

Mặt đỏ bừng Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Sao đại tỷ lại coi rẻ tiểu đệ như thế? Đại tỷ phải biết từ khi tiểu đệ được gặp thần tiên ở trong Tây Thi cốc rồi, không còn để ý tới một thiếu nữ nào hết.

Thúy Thúy cau mày lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Có thực ngoài ngu tử ra, hiền đệ không yêu một người nào phải không?

Thấy Thúy Thúy rất tin tưởng mình Độc Cô Sách càng nịnh thêm:

-Tiểu đệ không nói sai nửa lời.

Nói tới đó, chàng bỗng ngắt lời, mặt lộ vẻ hơi hờn giận, cau mày hỏi lại Thúy Thúy rằng:

-Tiểu đệ yêu đương đại tỷ như thế, trái lại đại tỷ không coi tiểu đệ vào đâu cả.

Có phải thế không?

Thúy Thúy thấy chàng bỗng hỏi như thế, rất ngạc nhiên hỏi lại:

-Sao hiền đệ lại bảo ngu tử không coi hiền đệ vào đâu cả?

Độc Cô Sách bĩu môi đáp:

-Nếu đại tỷ chỉ yêu có mình tiểu đệ, thì sao lại định giới thiệu tiểu đệ cho Tần Diệu Liên như vậy?

Thúy Thúy mới vỡ lẽ, liền kêu "ồ" một tiếng rồi trả lời:

-Chả lẽ hiền đệ không biết đó là kế: thả cá săn sắt bắt con cá rô đấy ư? Nên sau khi thấy hiền đệ hiện thân một cái, ngu tử đã vội giới thiệu hiền đệ là Mộ Dung Bích và Độc Cô Kiên, chứ không cho Tần Diệu Liên biết rõ tên thật của hiền đệ. Đó chả là bằng cớ rất hiển nhiên là gì?

Độc Cô Sách thừa cơ hỏi tiếp:

-Tại sao đại tỷ lại gọi tiểu đệ là Mộ Dung Bích như vậy?

Điền Thúy Thúy cười ỡng ẹo nói:

-Tất nhiên việc này phải có nguyên nhân lát nữa tôi sẽ nói cho hiền đệ biết. Bây giờ hiền đệ hãy nói chuyện của hiền đệ cho tôi nghe trước đi.

Độc Cô Sách vội hỏi lại:

-Tôi còn có chuyện gì chưa nói xong nhỉ?

-Sau khi hiền đệ cự tuyệt không chịu làm bạn tri kỷ với Đình Ngọc Sương, thì y thị sẽ đối xử với hiền đệ như thế nào? Có phải từ yêu thành thù, và hờn ghen quá hoá tức giận phải không?

Độc Cô Sách cố ý nghiêng răng mỉm môi cố làm ra vẻ tức giận lớn tiếng đáp:

-Y thị... dùng Cửu Độc thần công đánh tiểu đệ một chưởng.

Điền Thúy Thúy nghe lời đó đã buột miệng kêu "ối chà" một tiếng rồi vội cau mày hỏi tiếp:

-Cửu Độc thần công của Đinh Ngọc Sương ác lắm. Thế Sách đệ bị y thị đánh trúng không?

Độc Cô Sách giả bộ hổ thẹn, khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

-Y thị chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên ra tay tấn công, cho nên tiểu đệ đã tránh rất nhanh, mà chỉ tránh được một chưởng thế của y thị thôi nhưng vẫn bị chưởng phong của y thị quét trúng. Tiểu đệ hoảng hốt ù té bỏ chạy, sau phải ở nhà một người đánh cá ở cạnh Thái Hồ dưỡng thương luôn mấy tháng liền.

Điền Thúy Thúy mới vỡ nhẽ nói tiếp:

-Thế ra Sách đệ ở nhà một người đánh cá dưỡng thương đây à thảo nào tôi đã tìm kiếm khắp Thái Hồ mà cũng không thấy hiền đệ đâu hết.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Thúy đại tỷ, có thực đại tỷ đã đi Thái Hồ để chờ đợi tiểu đệ không?

Điền Thúy Thúy đôi mắt lim dim và rất mê hồn, mồn lại cười giọng dâm dăng đáp:

-Sách đệ nên nhớ, bất cứ nam hay nữ cũng đều như nhau hết sau một đêm ân tình ở Tây Thi cốc, Sách đệ đã ngày đêm nhớ nhung tôi, thì tôi cũng vậy, không lúc nào là quên được Sách đệ cả.

Độc Cô Sách nịnh hót vài câu khiến Điền Thúy Thúy cảm khái vô cùng, trái lại mấy câu trả lời của Điền Thúy Thúy lại làm cho chàng cảm thấy người nổi gai lên ngay. Vì chàng biết Điền Thúy Thúy đi Thái Hồ tuy vì mình thật, nhưng khi gặp Giang Tử Kỳ với Linh Thông đạo trưởng mà mình giả dạng, thì lại giở trò rất khó coi ra ngay. Đủ thấy Thúy Thúy là một thiếu nữ lòng độc ác như rắn rết, tính nết không khác gì hoa bèo trôi trên mặt nước, gặp đâu bám đấy, chứ không bao giờ chung tình với một ai hết.

Thúy Thúy lại cười rất lẳng lơ và nói tiếp:

-Tôi tìm không thấy Sách đệ, nản trí vô cùng, sau cũng gặp cả Đinh Ngọc Sương, tôi liền xung đột với chúng luôn.

Độc Cô Sách lại làm ra vẻ hậm hực, nghiêng răng mím môi đỡ lời:

-Thúy đại tỷ thế nào cũng phải cố diệt trừ Đinh Ngọc Sương cho tiểu đệ, như vậy tiểu đệ mới nguôi cơn hận được.

Điền Thúy Thúy cười ngắt lời đáp:

-Nếu chỉ có mình Đinh Ngọc Sương không thôi, thì tôi có thể giết y thị cái một, nhưng kẻ địch mà tôi đã gặp lại nhiều, ngoài Đinh Ngọc Sương ra, lại còn Uất Trì Cảnh với Giang Tử Kỳ nữa.

Nghe tới đó Độc Cô Sách làm ra vẻ lo âu vội hỏi tiếp:

-Thúy đại tử một mình địch với ba kẻ ma đầu ấy chắc thế nào cũng bị thiệt thòi phải không?

Thúy Thúy tươi cười đáp:

-Kẻ địch người nhiều, mà mình chỉ có một thân một mình thì tất nhiên phải thiệt thòi chứ? Tôi gắng sức lắm mới giết chết được Giang Tử Kỳ. Nhưng rút cục vẫn bị Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương hợp tay đánh tôi té xuống hồ.

Độc Cô Sách thấy Thúy Thúy dám nói đối trước mặt mình là đã giết chết Giang Tử Kỳ, chàng không nhịn được cười, nhưng không dám vạch chuyện ấy ra mà chỉ làm ra vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

-Như vậy Thúy đại tử với tôi lại cùng có kẻ thù chung nữa.

Thúy Thúy gật đầu:

-Phải, chúng ta có chung một kẻ thù, thì từ nay trở đi chúng ta phải thân thân ái ái với nhau, đừng có chia rẽ nhau nữa, như vậy mới có thể cùng nhau bàn việc trả thù được chứ?

Độc Cô Sách nghe Thúy Thúy nói từ nay trở đi hai người sẽ không chia rẽ nữa, mà trong lòng nổi gai lên ngay nhưng mặt vẫn phải làm ra vẻ hờn hờ đáp:

-Tiểu đệ được Thúy đại tử thương yêu như vậy tất nhiên phải làm người trung thành duy nhất, suốt đời theo chị.

Thúy Thúy bỗng biến sắc mặt, lạnh lùng đỡ lời:

-Sách đệ nên nhớ câu: "Làm người trung thành duy nhất" đấy nhé, vì tôi là người rất hay ghen, nên tôi phát giác Sách đệ mà yêu người con gái khác, thì thế nào tôi cũng dùng thủ đoạn để huỷ người đó cho kỳ được mới thôi.

Độc Cô Sách nghe nói toát mồ hôi lạnh ra, lắc đầu thối.

Thúy Thúy lại giở trò lẳng lơ ra nói tiếp:

-Sách đệ ở Thái Hồ dưỡng thương, sao lại biết tôi ở Đơn Quế giáp trên núi La Phù mà tìm kiếm tới để gặp gỡ như thế?

Độc Cô Sách thở dài đáp:

-Sau khi lành mạnh, tiểu đệ đi ngao du khắp danh sơn của thiên hạ, phần thì giải sầu phần thứ hai là muốn tìm kiếm Thúy đại tử, không ngờ lại gặp được đại tử một cách dễ dàng như thế. Nhưng trong lúc đi đường, chỉ vì một sự hiểu lầm, tôi đã lỡ tay giết chết Dương Tiểu Đào con gái cưng của Âm Dương Song Ma nên hẹn vợ chồng của y thị qua Lâm Thanh Kiệt đến ngày mười sáu tháng tám sẽ gặp nhau trên núi La Phù để giải quyết mối thù ấy. Nhưng đến ngày kỳ hẹn, không thấy Âm Dương Song Ma tới phó hội, tiện thể ngao du tới núi La Phù ngẫu nhiên đi tới Đan Quế giáp thì vừa gặp đại tử người mà tôi vẫn nhớ nhung bấy lâu nay.

-Thế mới gọi là "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng" và cũng đủ thấy duyên phận của chúng ta đã định từ kiếp trước. Nhưng còn việc Sách đệ giết chết Dương Tiểu Đào đã gây nên một mối hoạ rất

lớn, Âm Dương Song Ma rất lợi hại, khi gặp họ, Sách đệ đừng có nhận mình là Độc Cô Sách thì hơn.

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Đại trượng phu đi không đổi tên, ngài không đổi họ...

Không đợi chờ chàng nói dứt, Thúy Thúy đã lắc đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Sách đệ không nên cố chấp như thế. Vẫn biết cổ nhân có câu: "Đi không đổi tên, ngài không đổi họ" thật nhưng đại trượng phu vẫn có thể tùy cơ ứng biến mà? Bây giờ Sách đệ hãy tạm ấy cái tên Mộ Dung Bích, đổi tên như thế có hai điểm lợi lớn, một là khỏi cần phải liều thân đấu với Âm Dương Song Ma, thứ hai chúng ta có thể tương kế tựu kế, khiến vợ chồng Song Ma đi đấu thí mạng với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Kế mượn dao giết người ấy vừa cao minh vừa nhất cử lưỡng đắc, chẳng lẽ là liều mạng một cách vô ích hay sao?

-----oOo-----